

KLUB NEOHROŽENÝCH HOLEK

SÍLA HEZKÝCH ZPRÁV

RACHELE ALPINEOVÁ

ilustrace ADDY RIVERA SONDAOVÁ

bambóok

KLUB NEOHROŽENÝCH HOLEK

SÍLA HEZKÝCH ZPRÁV

RACHELE ALPINEOVÁ

ilustrace ADDY RIVERA SONDAOVÁ

bambóok

*Pro mou babičku Dorothy Hoefflerovou,
jejíž umění ve mně probouzí vzpomínky a lásku*

*Umění do vašeho srdce
přináší dosud neznámou radost.*

Anni Albersová

Obsah

kapitola 1	Mám to černé na bílém	7
kapitola 2	Vidím rudě	18
kapitola 3	Nemám malovat čerta na zeď	27
kapitola 4	Všechny barvy duhy	35
kapitola 5	Malujeme vzdušné zámky	42
kapitola 6	Sneseme jim modré z nebe	61
kapitola 7	A je vymalováno!	68
kapitola 8	Obraz zkázy	72
kapitola 9	Lakujeme to narůžovo	78
kapitola 10	Jsme umělci života	83
kapitola 11	Paní ředitelka už je v obraze	95
kapitola 12	Rhiannon se vybarvila	101
kapitola 13	Chystáme zářné zítrky	110
kapitola 14	Jednají s námi jako s malovanými vajíčky	116

MÁM TO ČERNÉ NA BÍLÉM

„Emelyn,“ oslovila mě paní učitelka Taylorová, „vstaň, půjdeš do ředitelny.“

Ztuhla jsem a se mnou i hrot mé tužky, který začal v tu chvíli levitovat nad matematickým příkladem, na němž jsem právě pracovala.

Do ředitelny?

Uznávám: tvrzení, že jsem *pracovala*, je možná trochu nadnesené. Vlastně jsem si čmárala obrázek kočky, ale kvůli tomu snad nemusím jít za ředitelkou, no ne?

Moji spolužáci přestali psát a otočili se ke mně. Není nic horšího, než když se na vás všichni soustředí.

A oni na mě zírali, jako bych byla nejoblíbenějším zvířetem v zoo.

Hrála jsem si s manželou své džísky a prohlížela si nehty, na které jsem si večer předtím nanesla třpytivý lak. Ke spolužákům jsem oči nezvedla.

„Óóóóóó, Emelyn má problém,“ pronesl Nelson tím nejprotivnějším tónem, jaký si umíte představit.

„Starej se o sebe!“ zpražila ho má nejlepší kamarádka Myka. „Žádný problém nemá.“

Myka byla nejvýřečnější členkou Klubu neohrožených holek, který jsme s mými třemi kamarádkami založily proto, aby se svět stal lepším místem. V tu chvíli jsem jí byla moc vděčná za podporu. Má tři bratry, takže se za sebe umí postavit. Nikomu by nedovolila, aby ubližoval jí nebo komukoli z jejích přátel.

Pohyby rtů jsem jí neslyšně poděkovala, že Nelsona umlčela, protože měla samozřejmě pravdu. Neměla jsem žádný problém.

Aspoň jsem si to myslela.

Když máte nějaký problém, tak o něm přece musíte vědět, no ne?

Usilovně jsem se snažila přijít na to, proč asi mám jít za ředitelkou. Měla jsem dojem, že mi kvůli tomu mozek přepnul na vyšší rychlost.

Jistě, při matematice jsem si často kreslila, ale dávala jsem si přitom pozor, aby to nebylo vidět. Jako vážně! Kreslení mi pomáhalo soustředit se a paní učitelka proti tomu nikdy nic nenamítala.

„Nelsone, tak už dost,“ napomenula ho i paní učitelka, pak se otočila ke mně a ukázala mi obálku, kterou držela v rukou. „Ráda bych, abys tam něco zanesla. Spěchá to a ty patříš k těm nejzodpovědnějším ve třídě.“

Při poslední větě pohlédla přímo na Nelsona, který byl cokoli, jen ne zodpovědný.

„Takže nemám žádný problém?“ zeptala jsem se pro jistotu.

Paní učitelka se zasmála. „Vůbec ne. Právě naopak.“

Bylo to, jako by se šedé bouřkové mraky roze-
stoupily a na jasné modré obloze se objevila zá-
řivá duha, vznášející se pestrobarevní jednorožci
a vesele prozpěvující ptáci.

Nemám problém!

Opakuji, nemám žádný problém!

„Děkuji,“ řekla mi paní učitelka Taylorová, když jsem si od ní vzala tu obálku. „Říkala jsem si, že na tebe se jistě můžu spolehnout.“

„To určitě můžete,“ odpověděla jsem a uslyšela čísi zachechtnutí. Ale nezabývala jsem se tím, jestli to byl Nelson s tou svou nevymáchanou pusou. Vyrazila jsem ze dveří a přitom ještě zaslechla, jak paní učitelka třídě říká, že se mají zase soustředit na práci.

Na chodbě nikdo nebyl, což mi připadalo zvláštní.

Třídy byly zavřené, a přestože jsem přes dveře slyšela hlasy, nerozeznávala jsem jednotlivá slova.

Vrz, vrz, vrz.

Moje podrážky vrzaly na naleštěné podlaze. Podívala jsem se na ně a usmála se.

Možná je hloupé mít takovou radost z bot, ale já jsem si ty svoje moc zamilovala. Máma mi dovolila, abych si bílé tenisky, které jsme našly v obchodě s levným zbožím, pomalovala.

Rozhodla jsem se, že jedna bota bude sytě růžová a druhá fialová. Přidala jsem flitry a třpytky a neónové tkaničky. Pro mě to byly ty nejúžasnější boty na světě, hlavně proto, že nikdo jiný v celém vesmíru neměl stejné. Chtěla jsem nosit originální oblečení. Myka můj styl nazvala jednohubkovým.

„Připomíná mi to jednohubky, které dělá moje máma. Dá na ně tuhletu ňamku a támhletu dobrůtku a také nějaký skvělý sýr – a vždycky jsou prostě dokonalé!“ Takhle mi to vysvětlila.

A měla pravdu. Dnes jsem si ke svým milovaným teniskám vzala rozkošné bílé kalhoty se širokými nohavicemi, tílko s puntíky a máminu starou džísku. Ponožky jsem měla každou jinou, ale já jsem se fakt skoro nikdy nesnažila brát si dvě stejné ponožky. Kdo má na tohle čas?

Zatočila jsem se na chodbě kolem dokola a představila jsem si, že se chystám slavnostně vstoupit do tanečního sálu.

Bude to královský ples.

Ano, jsem princezna, která míří na nejluxusnější společenskou událost roku.

Tohle je moje království a za každými dveřmi čekají lidé, kteří jsou připravení účastnit se slavnosti.

Zavřela jsem oči a představila jsem si scénu, jakou bych chtěla nakreslit. Obří místnost plnou oken a zrcadel. Na stropě jsou zavěšené světlé pruhy hedvábné látky, ze zdí visí praporky a na stolech plápolají svíce.

Máma říká, že mám nejlepší představivost ze všech lidí, které zná, a proto prý je mé umění tak neuvěřitelné. Jak je to s tou neuvěřitelností, to nevím, ale vážně ráda kreslím. Není nic zábavnějšího než si něco představovat a pak to vytvořit na papíře.

V té chvíli jsem si představovala vzdálené království. A byla jsem do svého fantazijního světa tak ponořená, že jsem si nevšimla mokrého místa na reálné podlaze přímo přede mnou.

Žuch!

Uklouzla mi noha a málem jsem sletěla.

Vyhodila jsem ruce nahoru, abych udržela rovnováhu, což naštěstí fungovalo. Ale obálka mi vypadla z ruky a štěrbinou pode dveřmi vklouzla do komůrky s úklidovými potřebami.

„No super,“ řekla jsem naštvane. „Tak teď už máš problém.“

Natáhla jsem ruku ke klice, abych zjistila, jestli jsou dveře odemčené, když vtom se moje obálka škvrkou mezi dveřmi a podlahou vysunula zpět ke mně.

To jako fakt?

Protřela jsem si oči.

Opravdu jsem to viděla?

Co se to propána stalo?

Vrátila jsem se v myšlenkách ke scéně na hradě, kterou jsem si předtím představovala. Možná se za těmi dveřmi skrývá drak. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli mi to připadá v pohodě, nebo mě to děsí.

Anebo je v té místnosti větrací šachta. To, co se stalo, může mít docela nezajímavé vysvětlení.

Zkontrolovala jsem obálku, jestli na ní není dračí sliz, ale nevypadala nijak neobvykle.

„Zpátky do reality, Emelyn,“ poručila jsem si. Tuhle obálku mám doručit, takže teď rozhodně nemám čas se tu poflakovat a zjišťovat, kdo nebo co je za těmi dveřmi.

Najednou se ale ozval jakýsi hluk.
Jakoby nějaké škytnutí.
Jako kdybych slyšela někoho plakat.
A vycházelo to z té malé místnůstky.
Co mám teď dělat?

Paní učitelka mě vybrala, abych tuhle obálku doručila a já jsem ji v žádném případě nechtěla zklamat.

Ale tam za dveřmi se pravděpodobně schovává někdo, kdo je rozrušený. Nemůžu teď přece jen tak odejít! Co když se tu děje něco vážného a ten člověk potřebuje pomoc?

„Víš, co máš dělat,“ zašeptala jsem. „Jsi neohrožená holka.“

Zaklepala jsem na dveře.

Klepat bylo možná trochu hloupé, ale kdyby tam byl nějaký drak nebo jiný neobvyklý tvor, nehodlala jsem ho zbytečně rozrušit.

„Zdravím. Nechci dělat žádné problémy. Ráda bych jen poděkovala za tu obálku,“ oslovila jsem tu bytost za dveřmi, ale nikdo mi neodpověděl.

„Doufám, že nebude vadit, když otevřu ty dveře. Chci se jenom ujistit, že je všechno v pořádku.“

Když stále nikdo neodpovídal, položila jsem ruku na kliku a stiskla.

„Buď statečná, buď statečná, buď statečná,“ zpívala jsem si, když jsem sbírala odvahu. Musím přece zjistit, kdo nebo co se skrývá ve skříni.

Dveře se otevřely – a z přítmí na mě zamrkal pár očí!

VIDÍM RUDĚ

Ztuhla jsem a čekala, až to stvoření vyleze z tmavého koutu a sežere mě. Zuřivý drak shání potravu!

To se však nestalo.

Mýlila jsem se.

Nebyla to příšera ani drak.

Ty oči nepatřily nestvůře s ostrými zuby a šupinatou kůží, ale dívce z mého ročníku. Chodila do jiné třídy, ale věděla jsem, že se jmenuje Chelsea. A nechrtila oheň ani vztekle neryčela. Seděla

na zemi s rukama obtočenýma kolem kolen a po tvářích jí tekly slzy.

„Chelseo, co se děje? “ zeptala jsem se. „Jsi v pořádku?“

Ale ona neodpověděla.

„Co je to?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na zmuchlané kousky papíru, které ležely poházené na zemi kolem ní.

„Nic,“ vydechla. Sundala si brýle a přejela si hřbetem ruky přes oči.

Ale něco to být muselo. Proč by jinak vypadala tak zničeně?

Vzala jsem dva z těch papírků a rukou je vyhladila.

Snad jsem se nechovala moc dotěrně, ale chtěla jsem jí pomoci. Nikdo přece nemá rád, když jiný člověk pláče.

Jakmile jsem si přečetla, co tam bylo napsáno, pochopila jsem, proč je Chelsea tak smutná.

Ta slova byla dost ošklivá. Někdo tam napsal, že je Chelsea namyšlená a že její smích zní jak oslí hýkání. Máma mi vždycky připomínala, že když nemám co hezkého říct, pak bych neměla říkat vůbec nic. Člověk, který tyhle věci napsal, měl raději mlčet a nechat si svoje názory pro sebe.

„Kde jsi to našla?“ zeptala jsem se.

„Je to všude,“ hlesla Chelsea a popotáhla. „Někdo to nalepil na skříňky v šatně, na stěny a na dveře. Je to dokonce i na záchodě. Nevím, co mám dělat. Chtěla jsem se schovat někam, kde ty

